

Inhoud

Hoofdstuk 1	<i>Het paradepaardje</i>	7
Hoofdstuk 2	<i>Caat de teugels maar vieren</i>	15
Hoofdstuk 3	<i>Niets is wat het lijkt</i>	18
Hoofdstuk 4	<i>Het avontuur begint</i>	23
Hoofdstuk 5	<i>Hupeerd wordt verwacht</i>	27
Hoofdstuk 6	<i>De ridderzaal</i>	32
Hoofdstuk 7	<i>Je mag een gegeven paard niet in de bek kijken</i>	37
Hoofdstuk 8	<i>Op reis</i>	42
Hoofdstuk 9	<i>Welkom thuis, uilskuiken</i>	47
Hoofdstuk 10	<i>Vroeg uit de veren</i>	51
Hoofdstuk 11	<i>Wie is toch die Plakbal Spekkie?</i>	55
Hoofdstuk 12	<i>De smaak van gloeiende goudgele rakkers</i>	62
Hoofdstuk 13	<i>Niets is wat het lijkt</i>	66
Hoofdstuk 14	<i>Vriend of vijand?</i>	71
Hoofdstuk 15	<i>Meneer Cut</i>	76
Hoofdstuk 16	<i>Aan tafel</i>	82
Hoofdstuk 17	<i>Liefde maakt blind</i>	89
Hoofdstuk 18	<i>De paardenpoort</i>	93
Hoofdstuk 19	<i>Het afscheid</i>	98
Hoofdstuk 20	<i>Een nieuwe dag</i>	105
Hoofdstuk 21	<i>Pluk de dag</i>	114
Hoofdstuk 22	<i>Een vurig verlangen</i>	120
Hoofdstuk 23	<i>De muur</i>	129
Hoofdstuk 24	<i>Een rots in de branding</i>	133
Hoofdstuk 25	<i>Tam Tam</i>	140
Hoofdstuk 26	<i>Er waait een andere wind</i>	144
Hoofdstuk 27	<i>De bloemendief</i>	148
Hoofdstuk 28	<i>De geheime weg</i>	154
Hoofdstuk 29	<i>Ondergronds</i>	159
Hoofdstuk 30	<i>De ontmoeting</i>	164
Hoofdstuk 31	<i>Prinses Pauwoogje</i>	168
Hoofdstuk 32	<i>Je moet een gegeven paard niet in de bek kijken</i>	174

Wakker worden

Knipperend met haar ogen, schrok ze wakker. 'Waar ben ik?' Om haar heen was alles donker. Pikkedonker. 'Huhuhu!' Hinnikend probeerde Hupeerd overeind te komen. Helaas. Iets hield haar tegen. Dikke houten splinters prikten door haar drijfmatte vacht. Ze spitste haar oortjes. Hoorde ze nou iets fladderen? Niks, dacht Hupeerd. Maar opeens kwam er licht. Een klein beetje, net genoeg om iets te zien. Ze fronste haar wenkbrauwen. 'Ben, ben jij dat?' stamelde ze. Ineens gingen haar gedachten terug. Terug naar die ene dag zonder ook maar een vuiltje aan de lucht. Tenminste, zo leek het. 'Toen alles nog voorkomen had kunnen worden. Totdat', zuchtte ze, 'tot die stomme ver ante wattes.'

Het paradepaardje

Een heerlijk briesje waaide over haar rug. Zachtjes blies het over de haren van haar vacht. Het was alsof iemand haar aaide, streelde, met liefde en aandacht. Hupeerd hinnikte zachtjes. De blaadjes en bloemen bewogen langzaam heen en weer op het briesje van de wind. Elke bloem leek haar te groeten. Blaadjes deden een dansje voor haar. Ze kon haar staart niet meer in bedwang houden. Zwierend en zwaaiend bewoog ze hem heen en weer, groetend naar elk bloemetje, dansend naar elk blaadje.

Plots stopte Hupeerd en stak haar neus in de wind. Met volle teugen snoof ze de geur van de zomer op. Een geur die ze de hele herfst en winter had moeten missen. Nu alles weer in bloei stond en de zon haar vacht verwarmde, herkende ze hem weer. De geur van de zomer was zo lekker dat ze hem bijna kon proeven. Hij smaakte zoet als appeltjes. Hij smaakte naar meer.

Even bekeek ze de schittering van haar gouden hoefjes in de zon. Hupeerd was er bijzonder zuinig op, ook omdat zij ze als kleine spiegeltjes gebruikte. Weliswaar zag ze niet alles even helder, maar dat beviel haar er juist aan. Zo kon ze fantaseren over werelden vol avontuur. Werelden waarin ze zelfs kon vliegen, als ze het maar wilde. Het enige wat ze hoefde te doen was stampen. Drie keer was genoeg. En dan wel met haar rechterhoef natuurlijk.

‘Hé, sta niet zo te dromen!’

Hupeerd keek op en zag haar broertje op zich afstormen. Johnny was druk en wild. Het liefst galoppeerde hij de hele dag. Waar zij elke hoef met een keurig plofje op de grond plaatste, deed Johnny geeneens moeite. ‘Ik heb zo’n trek!’ riep Johnny. ‘Kom, we gaan een suikerklontje bij pap en mam halen!’

‘Geen zin in’, zei Hupeerd. Ze had wel trek maar er was iets dat nog veel lekkerder was. Iets waar ze gerust voor om zou lopen als ze de kans kreeg.

‘Waar heb jij dan zin in?’ wilde Johnny weten.

‘Pijpestrootje!’

'Ah, nee hè', hinnikte hij. 'Dat meen je toch niet!' Ze meende het wel. Ze was dol op pijpestrootje. Alsof je een blaadje frisse munt met zure besjes proeft, dacht Hupeerd. Er was niets wat er in de buurt kwam. Inmiddels liep het water haar al in de mond. Gelukkig wist ze precies waar ze het moest zoeken. Er was alleen één probleem. Zij was de enige die het lekker vond. 'Zusje, wat heb je toch een suffe ideeën', steigerde Johnny. 'Pijpestrootje, dat eet ik al twee jaar niet meer. Echt wat voor kleine meisjes. Veulentjes. Dat ga ik dus echt niet eten hoor.'

'Nou, dan heb je pech', zei Hupeerd kattig. 'Lekker puh!' Even bleef het stil. Toen draaide Johnny zijn hoofd van links naar rechts. Opeens begon zijn staart te zwaaien. 'Weet je wat, als we nou een wedstrijdje doen wie het eerste thuis is. Dan krijg jij de helft van mijn suikerklontje.'

Nu ging iedere haar op Hupeerds rug recht overeind staan. Johnny hield er van om spelletjes te spelen, vooral als hij zeker wist dat hij zou winnen. Hij vindt zich niet alleen goed en snel, dacht Hupeerd, hij is het ook. Toen grinnikte ze ondeugend. 'Als ik jou versla dan moet je samen met mij het bos in om pijpestrootje te halen. Als jij wint gaan we suikerklontjes eten. Afsproken?'

'Ik heb geen zin om te gaan zoeken in dat suffe bos', mopperde Johnny.

'Nou dan ga ik wel alleen!'

'Ah, zusje kom op', smeekte Johnny. 'Je weet toch dat je zonder mij niet naar het bos mag gaan?' Dit was een slimme zet. Maar als hij een suikerklontje wilde hebben, had hij haar hulp ook nodig.

'Kinderen die vragen worden overgeslagen', zeiden pap en mam altijd. Maar als ze samen om hetzelfde vroegen, dan maakten ze nog wel eens kans. Bovendien had Hupeerd geleerd om heel beleefd te vragen, met alsjeblijft en dank u wel en zo.

'Als jij iets vraagt, kun je het gelijk vergeten', gniffelde ze.

'Je bluft maar wat', ging Johnny verder. 'Ik heb een beter idee. Of je nou wint of verliest, we gaan eerst naar pap en mam. Maar daarna ga ik met je mee naar het bos.'

'Beloofd?'

'Beloofd is beloofd.' Hupeerd fronste haar wenkbrauwen. 'We spugen erop!' hinnikte Johnny.

'Oké', zuchtte ze. Toen spuugden ze om beurten een fluim op de grond. 'Kom maar op broertje', zei Hupeerd uitdagend.

'Broertje', zei Johnny spottend, 'voor jou is het broer hoor, zusje! En omdat je mijn kleine zusje bent geef ik je een kleine voor-sprong.'

'Hoef ik niet!' riep Hupeerd.

'Dan niet, ik ben al weg!'

Meteen galoppeerde hij bij haar vandaan. Ik krijg je wel, dacht Hupeerd. Ze spande haar achterbenen en zette zich af. Zand spatte onder haar hoeven vandaan. 'Waar ben je nou zusje!' riep Johnny, terwijl hij uitdagend achterom keek. Zigzaggend maakte hij een grote stofwolk, zodat Hupeerd amper wat kon zien. Niet op reageren, dacht ze, gewoon rustig blijven. Hijgend en puffend probeerde ze de achterstand zo klein mogelijk te houden. Ondertussen prikte het zand lelijk in haar ogen.

'Bah', hijgde ze, 'het plakt ook al aan mijn tong.' In de verte zag ze de grote kastanjeboom. Thuis was nu niet ver meer. Ik moet nu snel iets doen, dacht Hupeerd. Hinnikend versnelde ze haar galop tot het uiterste. Maar het leek wel of Johnny haar gedachten kon lezen. Als ik wil winnen, dan moet het nu gebeuren, flitste het door haar hoofd. Hijgend met haar tong op haar knieën, probeerde ze aan pijpestrootje te denken. 'Het', hijgde ze, 'werkt niet.' Johnny liep uit. Wanhopig probeerde ze iets anders te bedenken. Iets dat haar kracht gaf. Iets dat haar boos maakte. Toen schoot het haar te binnen. 'Ver ante wattes!'

...hinnikend versnelde ze haar galop tot het uiterste...

Ik mag geeneens alleen het bos in, dacht ze mopperend. Ik kan nog geen hap pijpestrootje eten zonder die stomme broer mee te nemen. Vandaag zou ze hem laten merken dat ze niet alleen maar mooi en lief was. Als hij een wedstrijd wilde doen, dan zou hij het weten ook. 'Ik... ga je... een lesje leren!' Ze beet haar tanden stijf op elkaar. Turend door de stofwolk, probeerde ze een glimp van Johnny op te vangen. Het lukt, dacht Hupeerd, ik loop weer in!

Hupeerd voelde het zweet uit haar lijf gutsen. Grote druppels zweet gleden langs haar nek naar beneden. 'Kom op, volhouden nu', siste ze. Tot haar verbazing galoppeerde ze opeens naast

...met amper een neuspuntje verschil, galoppeerde ze over de finish...

Johnny's staart. Ze kon weer zien! 'Oh!' Geschrokken beet ze op haar tong. 'We zijn al bijna thuis.'

Denkend aan ver ante wattes, zette ze de eindsprint in. Zij aan zij, nek aan nek, galoppeerden ze op de grote kastanjeboom af. Terwijl haar ene oog opzij gluurde, zag ze met het andere hoe Johnny helemaal onder het stof zat. Er verscheen een glimlach op haar gezicht.

'Huhuhu!' Hinnikend vlogen de laatste meters voorbij. Nog nooit had ze zo hard gerend. En nog nooit had ze gewonnen. Met amper een neuspuntje verschil, galoppeerde ze over de finish. 'Het', hijgde ze, 'is gelukt!' Naast haar stond een drijfnatte, stoffige Johnny. Ben ik echt zo snel? dacht Hupeerd. Triomfantelijk steigerde ze op haar achterbenen.

'Zeg kinderen, wat heeft dat hier te betekenen?' klonk het streng. 'Het is hier geen circus!'

Het was de stem van papa. Papa was een grote zwarte hengst. Zijn donkere vacht glansde in de volle zon. 'Moet je nou eens kijken hoe jullie eruit zien. Jullie zitten onder het stof en de viezigheid. Je moeder heeft het hier net opgeruimd. Hoe vaak moet ik het nog zeggen?' Zuchtend kwam hij overeind. 'Weet je', zei hij, 'van je broer had ik dit nog verwacht, maar van jou? Je bent toch een dame? Gedraag je dan ook als een dame. Wanneer word je nou eens verantwoordelijk?'

Ja hoor, daar heb je het weer, dacht Hupeerd. 'Verant', mompelde ze, 'verantemewatte?' Ze kon het amper uitspreken. Teleurgesteld boog ze haar hoofd. Haar feestje was ineens een begrafenis geworden. Had ze eindelijk een keer gewonnen, was papa weer boos.

Ver ante wattes. Hupeerd hoorde het alleen als ze iets verkeerd deed. Zoals die ene keer toen ze te laat thuis kwam van het grazen of toen ze hinnikte onder het eten. 'Wat moeten anderen hier wel niet van denken?' klonk het altijd. Of 'heb ik je dan niet geleerd dat het onbeleefd is om naar vreemde dieren te staren?'

Daarna ging het nog maar over één ding. Alsof het een magische spreuk was. 'Ver ante wattes pief paf poef.' Helaas werkte het niet, dan was ze er misschien een keer vanaf. Andere dieren hoorde ze er nooit over. Maar zij hoorde niks anders. Alleen omdat ze mooi was. Omdat ze bijzonder was. Een paradepaardje.

'Zeg, had ik je niet gezegd om op je zusje te letten?' vroeg papa. Johnny zei niks. 'Ik ben oud genoeg om op mezelf te letten hoor', mompelde Hupeerd.

'Wat zeg je!' brieste papa.

‘Ja’, zei Johnny. ‘Het was ook haar idee.’

‘Echt niet!’ riep Hupeerd, kokend van woede. ‘Wat een slechte verliezer’, siste ze zachtjes.

‘Nog brutaal ook’, zuchtte papa. ‘Heb ik jullie dan niets geleerd?’ vroeg hij, terwijl hij Hupeerd diep in haar ogen keek.

Ondertussen was mama er ook bij komen staan. Mama was een merrie met een heerlijke, zachte lichtbruine vacht. In galop wapperden haar prachtige blonde manen als een gouden regen op en neer. Hupeerd vond het altijd heerlijk om lekker tegen haar aan te kruipen en haar geurtje op te snuiven. Andere dieren zeiden vaak dat ze op haar moeder leek. ‘Als twee druppels water’, zeiden ze dan. Maar ook al was ze misschien even knap als mama, ze was zeker niet hetzelfde. Als zij een keer de schuld kreeg, nam mama het nooit een keer voor haar op. Wat er ook gebeurde, altijd was ze het eens met papa.

‘Het spijt me’, jammerde Johnny. ‘We wilden eigenlijk alleen maar een suikerklontje halen. Het was niet onze bedoeling zo vies te worden.’ Papa draaide zijn hoofd naar haar toe.

‘Klopt dat Hupeerd?’ Hupeerd durfde hem niet aan te kijken. Ze staarde liever naar Johnny. Zoals zo vaak verdraaide hij de waarheid in zijn voordeel.

‘Ja’, zei Hupeerd, ‘dat klopt maar...’

‘Geen ja maar!’

‘Lieverd, het zijn maar kinderen’, zei mama terwijl ze op papa afliep. ‘Toen jij vroeger jong was, deed je precies hetzelfde. Weet je nog hoe gek je was op suikerklontjes?’ Papa zweeg. ‘Ze heeft er vast spijt van’, ging mama verder, ‘is het niet Hupeerd?’ Ineens kreeg Hupeerd het heel benauwd. Ze kon geen kant meer op. Boos kneep ze haar ogen dicht, alsof ze wilde verdwijnen.

‘Nou, sorry dan’, zei ze.

‘Zo ken ik je weer’, zei papa.

‘Pap, kunnen we dan nu weer gaan?’ vroeg Hupeerd.

‘Gaan, waar naartoe?’

‘Nou, Johnny heeft beloofd om met me naar het bos te gaan. Om pijpestrootje te eten.’

‘Daar komt niets van in’, zei papa. ‘Als jullie je oprissen kun je een suikerklontje krijgen. Het is al bijna tijd om te grazen. Anders heb je straks geen trek meer.’

‘Maar pap, we hebben het afgesproken. Johnny heeft het beloofd’, probeerde ze opnieuw. ‘We zouden eerst een suikerklontje halen en daarna zou ik met hem naar het bos.’ Weer keek ze naar Johnny. ‘Zeg het dan!’

'Echt niet', antwoordde Johnny, zonder haar aan te kijken.

'Welles!'

'Niet waar!' riep Johnny. Papa haalde diep adem.

'Jongens, nu houden jullie op met dat geruzie. Het interesseert me niet wie er gelijk heeft, jullie gaan samen met ons grazen.' Hupeerd deed haar staart stijf naar achteren.

'Wat moet je doen om hier een keer geloofd te worden', siste ze. 'Puh, ik kan Johnny ook nooit vertrouwen.'

'Trouwens, als toetje eten we paardenbloemen', zei papa, alsof er niets was gebeurd. 'Die vind je toch zo lekker?'

'Paardenbloemen!' steigerde ze. 'We eten al zo vaak paardenbloemen! Elke dag hetzelfde, gras met paardenbloemen, bah!' Maar eigenlijk had ze helemaal geen hekel aan paardenbloemen. Nu maakte papa zich groot.

'Jongedame, hoe durf je zo'n toon tegen je ouders aan te slaan! Je moeder vindt voor jou de beste paardenbloemen en wat krijgen we als dank? Een grote mond. Waar zijn je manieren? Heb je dan geen respect voor je afkomst? Je moeder is niet de eerste de beste. Ze is een volbloed Haflinger!' Hupeerd fronste haar wenkbrauwen. Haar hoofd zat veel te vol om hem nog te kunnen begrijpen.

'Manieren, manieren, altijd maar die manieren!' Het liefst stampte ze haar hoeven door de grond. Je moest ook zo je best doen om beleefd te zijn. Natuurlijk, soms was een complimentje wel leuk. Jongens hadden geen manieren. Dus kon Johnny er ook geen complimentje voor krijgen. Maar hij was tenminste vrij. Helemaal ver ante wattes vrij! Ondertussen fluisterde mama bezorgd iets in papa's oor. Voor het eerst keek hij vriendelijk.

'Hupeerd', zuchtte hij, 'je weet toch dat je mijn oogappeltje bent?' Ze knikte. 'Nou dan, blijf alsjeblieft in de buurt. Dan gaan we straks lekker samen grazen. Johnny let jij op je zusje?'

'Ja pa', zei hij zachtjes.

Caat de teugels maar vieren

Hupeerd draafde met Johnny richting de waterpoel. Deze poel was het familiebad. Alle paarden mochten daar om de beurt een plonsje nemen. Normaal gesproken hoefden Hupeerd en Johnny zich de volgende dag pas te wassen. Maar nu ze vuil waren, stond papa erop dat ze zich gingen wassen voor het eten. Ondertussen probeerde Johnny haar op te vrolijken.

Hupeerd had nergens zin in. Ze dacht aan de ruzie. Iedereen behandelde haar als een klein veulentje. Ze was een zusje, een oogappeltje of een meisje. Vroeger klopte dat misschien maar inmiddels was ze een jongedame. Nooit mocht ze haar teugels zelf eens vasthouden. Anderen wisten het altijd beter. Misschien werd het tijd om ze te laten vieren, door lekker te doen wat ze zelf wilde.

‘We kunnen vijf rondjes rennen zonder duizelig te worden’, probeerde Johnny. ‘Dan mag jij een rondje minder.’

Hupeerd haalde diep adem en zei: ‘Ik wil naar het bos. Je hebt het beloofd.’

‘Ja maar’, stamelde hij, ‘ik moet toch op je letten. Je hebt gehoord wat papa zei. Het is al bijna tijd om te grazen.’

‘Als je niet mee wilt, dan ga ik zelf wel.’ Hupeerd had schoon genoeg van zijn praatjes.

‘Zus, het spijt me, oké? Weet je wat, morgen eten we zoveel pijpestrootje dat we moddervet zijn. Dan zijn we de dikste paarden van de hele wereld!’

‘Ah, doe niet zo flauw. Als het je echt spijt ga je nu met me mee.’

‘Nee, nee, ik blijf hier. Heb je die blik van papa gezien? We moeten ons wassen!’ zei Johnny.

Hupeerd staaarde naar de horizon. Wassen was wel het laatste waar ze zin in had. Dit keer wilde ze liever vies zijn. Een vies vuil veulentje bij het eten. Dan zou iedereen eens opkijken! Intussen sprong Johnny met een plons het water in. Een paar spatjes vielen voor haar op de grond.

‘Ik ben een volbloed Haflinger’, mompelde ze.

‘Wat zeg je daar, dromertje!’ riep Johnny.

Ze keek hem aan en zei: ‘Ik ben een volbloed Haflinger.’

‘Wat bedoel je daar nou weer mee?’ vroeg Johnny met een zuur gezicht. Hupeerd draaide zich om en deed een paar stappen bij de poel vandaan. ‘Waar ga jij naar toe?’ riep Johnny.

‘Ik? Ik ga naar het bos.’

‘Pff.’ Johnny had net een slok water genomen en spuugde het uit. ‘Jij naar het bos, laat me niet lachen. Wacht nou maar gewoon. Morgen maak ik alles goed, zusje!’ Hupeerd deed nog een paar stappen. Het voelde goed. Ze keek achterom en zag hoe haar broer meer oog voor het water had dan voor haar. Het verbaasde haar niks. Hij zou haar ook wel eens serieus nemen! Toen zette Hupeerd haar draf in. ‘Geen gekke dingen doen hè, zusje!’ riep Johnny haar na. Daarna mompelde hij nog iets over dat ze halverwege toch wel terug zou komen.

Hupeerd luisterde al niet meer. Ze hief haar hoofd op en richtte haar blik op de horizon. Haar hele lijf tintelde. Eindelijk ging ze zelf iets doen, iets spannends. En ze ging smullen!

Na een tijdje stopte Hupeerd om na te denken. ‘Hoe was het ook alweer?’ vroeg ze zich af. ‘Vorbij de waterpoel tot aan de grote steen. Vorbij de grote steen naar links en dan door naar het bos.’

Het duurde niet lang voordat ze de steen ontdekt had. Hij stond midden in het weiland en was ongeveer net zo groot als zij. Bovenop de steen zat een vogel. Zijn snavel was even krom als zijn nek lang. ‘Mag ik u wat vragen?’ vroeg Hupeerd beleefd.

‘Ga je gang meisje’, zei de vogel met een krakende stem.

‘Klopt het dat ik hier links moet om naar het bos te gaan?’

‘Ja, dat klopt’, zei de vogel. ‘Hier links, dan kom je vanzelf een beekje met water tegen. Als je dit beekje volgt, dan kom je er wel. Let goed op dat je tegen de stroom inloopt.’

‘Dank u wel’, zei Hupeerd.

‘Zeg, zou je daar wel in je eentje naar toe gaan? Straks verdwaal je nog’, zei de vogel. Nu kreeg ze een kleur.

‘Mijn ouders weten ervan hoor. Eh, ik moet nu gaan, het spijt me.’ En weg was ze. Ze liep dus door tot ze bij het beekje kwam.

Ze volgde het tegen de stroom in, zoals de vogel had gezegd. Al snel zag ze de rand van het bos. 'Nog makkelijker dan ik dacht.'

Vlak voor het bos stopte ze even. De geur van dennennaalden steeg op in haar neus. De wind was wat gaan liggen. De bries was nu niet meer dan een zuchtje. De blaadjes dansten niet meer, ze hingen maar wat. In de verte hoorde ze het kraaien van een haan. Verder was het muisstil. Vreemd, dacht Hupeerd. Een haan die kraait terwijl het middag is? Ze besloot er geen aandacht aan te besteden. Haar mond was kurkdroog en de zon schroeide haar huid.

Stap voor stap, hoof voor hoof wandelde ze het bos in. Tevreden zwaaide ze met haar staart. De schaduw deed haar goed. Hoe verder ze het bos in liep, des te heerlijker de geur. Ze rook de geur van dennenappels, van mos en hout. Lekker stil en koel, dacht Hupeerd. Het vrije gevoel keerde terug. Ze deed haar ogen open, keek goed om zich heen en zag het beekje weer.

'Brr.' Rillend stapte ze door het water. Haar eigen voetenbad. 'Veel beter dan dat lauwe water in die saaie poel.' Ze keek naar het water. In het spiegelbeeld zag ze hoe haar blonde manen langs haar oortjes naar beneden vielen. Voorzichtig krulde ze haar tong richting het water. 'Het lijkt net alsof ik mezelf kus', grinnikte ze.

'Mmm!' Een druppel water gleed langs haar tong naar beneden. 'Net een sneeuwvlokje, zo fris!' Dorstig nam Hupeerd een grote slok. Opeens zag ze iets bewegen. Heel even maar, vanuit het hoekje van haar oog. Ze keek op, stond stil en spitste haar oortjes. Niets. Langzaam boog ze haar hoofd naar beneden en proefde nogmaals van het water. Behoedzaam gluurde ze in het rond. Er gebeurde niks. Hupeerd fronste haar wenkbrauwen.

Na nog een paar slokjes was haar dorst gelest. Maar haar maag knorde des te meer. 'Het wordt tijd om op zoek te gaan naar pijpestrootje.' Ze volgde dus het beekje, dieper en dieper het bos in. Het kronkelde tussen bomen door, langs dikke wortels en hopen modderige blaadjes. Hoe verder ze het bos in liep, des te donkerder het werd. De hoge, brede bomen lieten amper nog een straaltje licht door.

'Misschien kan ik beter omkeren', mompelde Hupeerd. Net op dat moment, dwarrelde een blaadje vlak voor haar ogen naar beneden. Het landde precies op een open plek in het bos, waar het zonlicht nog zwakjes tussen de takken doorscheen. Hupeerd knipperde met haar ogen. Het viel precies op haar favoriete snack, pijpestrootje! Opgelucht stapte ze erop af. Zonder ook maar een moment te aarzelen, nam ze een grote hap.

Niets is wat het lijkt

Wat een onzin dat ik niet alleen naar het bos mocht gaan, dacht Hupeerd smullend van het pijpestrootje. Zelfs haar oortjes tintelden ervan. 'Ik was bijna vergeten hoe lekker het was!' hinnikte ze smakkend. 'Wat zal Johnny jaloers zijn!'

Pas toen ze misselijk begon te worden, stopte ze met eten. Starend naar de overgebleven sprietjes, voelde ze ineens een magische aantrekkingskracht. 'Nou vooruit, nog één keer dan.'

Zoem! Iets vloog vlak langs haar oor. Niet weer hè, dacht Hupeerd. Ze zwiepte haar staart hoog de lucht in. Voorzichtig krulde ze haar lippen om het laatste plukje, alsof ze een hap nam.

Zoem! 'Nu hoor ik het toch voor een tweede keer!' riep Hupeerd. 'Hè', zuchtte ze, 'weer niets gezien. Of toch?' Op een tak recht tegenover haar, zat een piepklein roze pluisje. Hupeerd sloot haar ogen en tikte met haar hoef tegen de grond. 'Eén tel, twee tellen, drie tellen. Wie niet weg is, is gezien!'

Het zat er nog steeds. Het was te groot om een vlieg te zijn, maar te klein voor een vogel. Aarzelend stapte ze dichterbij. Stampend met haar hoef, probeerde ze het pluisje weg te jagen. Het pluisje verroerde zich niet. Stap voor stap sloop Hupeerd dichterbij. Op het laatst was ze zo dichtbij dat ze het aan kon raken. Nieuwsgierig bekeek ze het nog eens goed. 'Het lijkt op een vlinder', mompelde ze. 'Een piepkleine vlinder.'

Hupeerd ontdekte twee paarse stippen op de vleugels. Met ingehouden adem, hield ze haar neus dichterbij. Ik ben benieuwd of ik ergens een lijfje kan vinden, dacht Hupeerd. Maar hoe ze ook keek, het enige wat ze zag waren vleugels. 'Dit is vast een hele zeldzame.' Ineens vloog het vlindertje op. Gek, dacht Hupeerd, het diertje maakt geluid. Het lijkt meer op een bij! Ze besloot het te volgen. 'Vies ben ik toch al.'

Voor een vlinder vloog het beestje bijzonder snel. Met vallen en opstaan probeerde Hupeerd het pluisje, of vlindertje, bij te houden. Dan vloog het weer hoog, dan weer laag. Opeens stopte het

gezoem. Waar net nog het vlindertje had gevlogen, was nu niets meer te zien. Inmiddels begon het al aardig donker te worden. Hupeerds staart begon te hangen. 'Zou het al avond zijn?' vroeg ze zich af. Voor haar gevoel was ze er nog maar net. Intussen begon het te waaien. Takken bewogen zachtjes heen en weer. Misschien is er regen op komst, dacht Hupeerd. Hé, wat is dat? Opnieuw spitste ze haar oortjes. Klonk daar gefluister of was daar weer het vlindertje?

Zoem! Hupeerd keek op maar zag niks. Met elke minuut die ze langer in het bos bleef, zou het er thuis straks niet gezelliger op worden. Maar wat zou haar broer opkijken als ze de vlinder mee op visite kreeg! Ze zou het beestje aan iedereen voorstellen. Natuurlijk zat het dan precies tussen haar oortjes. Bovendien paste dit vlindertje perfect bij het roze van haar neus. 'Als een sieraad', glimlachte ze. 'Wacht', mompelde Hupeerd, 'misschien heb ik meer kans als ik op het geluid af ga.'

Met gespitste oortjes probeerde ze het gezoem te volgen. Soms was het ver weg en hoorde ze alleen het huilen van de wind. Soms was het heel dichtbij, alsof het diertje naast haar vloog. Plotseling hield het op. 'Ben ik', hijgde ze, 'het nu alweer kwijt?' Toen voelde ze iets bij haar been. 'Wat is dat?' fluisterde Hupeerd. 'Beweegt daar iets?'

Vlak voor haar op de grond, bewoog iets! 'Hallo vlindertje, ben jij dat?' vroeg ze verlegen. Weer vloog het weg! 'Wacht nou', riep Hupeerd wanhopig, 'ik wil je wat vragen!' Toen gebeurde er iets.

'Huhuhu!' Hupeerd hinnikte jammerend van de pijn. Ze was gestruikeld! Maar waarover? Meteen speurde ze de grond af. Er stak iets uit. 'Het is een bordje', fluisterde ze. 'En er staat iets op. Dit is', stamelde ze, 'dit is het.' Het was nauwelijks te lezen. Met haar neus veegde ze de klimop van de onderkant. 'Dit is het Fluisterwoud.'

Plots steigerde ze op haar achterbenen. Nee! flitste het door haar hoofd. Dit kan niet waar zijn! Haar gouden hoefijzers voelden opeens zwaar als lood. Bibberend keek ze nog eens. Het stond er toch echt. Fluisterwoud. Johnny had haar vaak gewaarschuwd voor het Fluisterwoud.

'Niets is wat het lijkt in het Fluisterwoud', zei hij altijd plagerig. Het zou er spoken. Hupeerd dacht dat hij haar alleen maar bang wilde maken. Ze had nooit geweten dat het Fluisterwoud echt bestond. Blijkbaar was ze al lang niet meer in het gewone bos. Ze was diep in het oerbos, het stokoude woud, vol geheimzinnige wezens.

‘Dus je kunt wel lezen?’ vroeg een hoge piepstem.

‘Wie, wie bent u?’ stamelde Hupeerd, terwijl ze probeerde te ontdekken waar de stem vandaan kwam.

‘Wie denk je dat ik ben?’

‘Misschien de vlinder? Bent u de vlinder?’

‘Fout! Fout, fout en nog eens fout!’ Hoog boven in de lucht begon een klein roze lichtje te schijnen. Het was betoverend mooi. Voor zover Hupeerd wist, had ze zoiets nog nooit eerder gezien. Ja, een vuurvliegje misschien. Maar dit was anders, feller. Groter en feller. Een roze gloed kwam over het woud.

‘Jij veelvraat, jij kaalvreter, alles opeten hè?’ piepte de schelle stem. De stem klonk allesbehalve betoverend. ‘Hebben ze je dan geen manieren geleerd?’

‘Jawel. Eh, misschien’, stamelde Hupeerd.

‘Dus je bekent schuld?’ piepte de stem nieuwsgierig.

‘Eh, sorry maar ik begrijp u niet zo goed. Wat bedoelt u nou precies?’ probeerde Hupeerd. Ondertussen werd het licht feller en feller. Ze kon haar ogen nu niet meer openhouden.

‘Heb jij dan geen gras gegeten? Kom kom, paardje. Ontken het maar niet. Je hebt het gegeten hè? Mijn gras!’

‘Uw gras?’ zei Hupeerd verbaasd. Toen schudde ze haar hoofd.

‘Zo’n schattig prinsesje als jij zal er toch zeker niet om liegen?’ piepte het lichtje. ‘Eerlijkheid duurt het langst. Heb je het nou gegeten of niet?’

‘Het, het spijt me echt’, stamelde Hupeerd. ‘Maar ik kon nergens zien dat het uw gras was. Ik bedoel, er is toch genoeg pijpestrootje in het bos?’

‘Het bos? Ach, het bos!’ krijste de stem. ‘Daar zijn we al lang niet meer. Heb je ergens gelezen dat het jouw bos was? Of jouw gras?’

‘Nou nee, dat niet.’

‘Nou nee, dat niet’, deed de stem haar na. ‘Dus is het van mij. Van mij! Hahaha!’ Het schelle geluid deed pijn aan haar oortjes. Hupeerd snapte niets van de vlinder, of wat het ook was. Haar staart zwaaide onrustig heen en weer. Was Johnny maar hier. Of vader. Ineens had ze ontzettend veel spijt.

‘Sorry, ik heb het niet zo bedoeld. Ik ben nog maar een veulen.’

‘Ja ja, een veulen hè? Jullie zijn allemaal veel te groot. Manieren zul je leren, jij onbehoorlijk beest. Jij denkt hier zo maar binnen te kunnen lopen? Het prinsesje dat overal maar van mag snoepen. Bah, hap hier, hap daar! Overal maar je neus in steken. Alles maar volgen. In mijn woud. MIJN WOULD!’ Nu begon het licht rond te

cirkelen. Het draaide sneller en sneller. Hupeerd voelde zich mis-
selijk. 'Het is genoeg. Nu is het genoeg!' riep de piepstem vals.
Zoem! Zoem!

Pijnlijk gonsde het gezoem in Hupeerds oortjes. Prikkende ste-
ken kwelden haar buik. 'Ben ik in een bijenkorf beland?' jammerde
ze. 'Of erger, een wespennest?' Pijpestrootje borrelde als kokend
water in haar maag. Met een zuur gezicht proefde ze de smaak
ervan in haar mond. Intussen bleef het licht maar schijnen. Dan
weer fel, dan weer zwak. Knipperend met haar ogen, zocht Hu-
peerd naar een uitweg. Maar haar benen voelden slap als blubber.
Ademen lukte niet meer. Denken lukte niet meer. Het enige wat
overbleef was de roze gloed.

...Dus je kunt wel lezen?' vroeg een hoge piepstem...

'Oog om oog, tand om tand. Ik stuur je kreupel door het land!'
gilde de piepstem. 'Hahaha!' Hupeerd wilde naar huis. Ver weg!
Alles was beter dan hier. Zoem! ZOEM! ZOEM!
'Sorry mam', fluisterde ze. Toen viel ze languit op haar zij.